

Tres setmanes de 2010

11 d'abril: atac amb còctels molotov al casal Jaume I d'Oliva. 19 d'abril: pintades amb amenaces de mort a la porta de l'escola la Masia, una de les primeres que va oferir ensenyament en català a l'àrea de València.

24 d'abril: una família i dos joves són agredits brutalment quan tornaven de la manifestació convocada per Acció Cultural del País Valencià. 30 d'abril: Ataquen la seu de la històrica Societat Coral El Micalet, entitat cultural compromesa amb el país que acull, al centre de València, una escola de música i dansa en què hi estudien més de 500 escolars, i un teatre que ofereix programació d'alta

qualitat i en català, absent dels circuits oficials. 1 de maig: ataquen amb pedres la seu del PCPV. 2 de maig: pintades amenaçadores a la seu del BNV d'Alzira.

Són només tres setmanes, però la història fa anys que dura. Els mateixos fets, si haguessin passat al País Basc, haurien ocupat portades i telenotícies: com que passen al País Valencià i les víctimes són gent d'esquerreres i nacionalista, resten en el silenci més absolut. Pràcticament ningú alça la veu. I aquest silenci és el que dona cobertura a la impunitat de què gaudeix el moviment feixista i blaver al País Valencià. Una impunitat, per

cert, que és independent de qui ocupe la delegació del govern. Tant amb el PP com amb el PSOE aquests atacs han quedat sense esclarir i els seus responsables segueixen fent de les seves.

Que ningú dubte que si hi hagués voluntat de tallar-ho, es podria fer en poques setmanes. Però aquesta violència de baixa intensitat és funcional per als qui no volen que les coses canvien. L'emmarquen, com va dir el delegat del govern, en la normalitat democràtica

(sic), i semblen mirar cap a una altra banda. És cosa de tots trencar aquest silenci per acabar amb la seva impunitat.

Jordi Muñoz

Professor de Ciència Política a la UAB

